

PUFARRADES

■ Tria personal de Màrius Sampere

Pots tenir 86 anys i ser, perfectament, el poeta del moment. Guanyador del Premi de la Crítica per *Ningú més i l'ombra* (Proa, 2014), amb un poemari i un recull d'articles recents, la jove editorial valenciana Edicions del Buc publica la que és la primera

i molt pertinent tria de poemes de **Màrius Sampere**. Al volum, titulat *123 de Màrius Sampere*, hi ha representada la seva llarga trajectòria. Per curiositat, perquè s'ho val i perquè ens agrada molt, reproduïm íntegrament "**Falta un poema**", apareguda per primer cop a *Poemes de baixa freqüència* (Edicions 62, 1976):

"Ho sé, falta un poema./El poema gran./El poema que aixequi l'esperit/fins al replà de les àguiles./Aquell poema de màgica bola/de vidre on apareix el jorn meravellós./Aquell poema que fa de vigia/de tota nau esgarriada pel mal vent./Aquell que és un càntic d'esperança./Aquell que creu en l'home net/i ferotge com

la llum del llamp./El poema vestit de diumenge./El de flors i violes./L'amable./El fàcil, el clàssic, el teòric, l'elegant./El de quedar bé./El que jo no puc escriure a aquestes altes/hores de la nit al meu poble".

literatura

GUILLEM PUFARRÉ
guillempufarre@gmail.com

Picar pedra fins a arribar a la pols

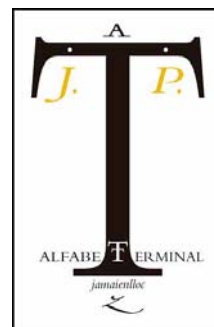
Josep Palàcios, als inicis dels anys 80.

Revisar. Corregir. Refer. Tornar-hi. Els escriptors de raça -fem-ho més fàcil: els escriptors de veritat, no els redactors de llibres- saben que una obra mai no és acabada del tot. Que sempre hi haurà un adjectiu més punyent, un substantiu més precís, una formulació més rodona. Un personatge més ben definit. I així, si volguéssim, fins a l'eternitat. Passa que, per salut mental -també per la pressió dels editors- en algun moment el procés s'ha d'aturar. S'ha de donar per acabat. Però si ets un escriptor aliè a les categories i procediments habituals, com ara Josep Palàcios (Sueca, 1938), tan sols la natura i l'inexorable decurs del temps serà capaç de posar fi a les pulsions recreatives.

Com explicava Isabel Robles en un article "Creació com a destrucció en l'obra de Palàcios", el valencià "sembla cercar un estrany

plaer, acompanyat d'una certa angoixa, en la reescriptura dels seus textos". Una recerca de la perfecció que té en les successives versions d'*Alfabet* (*alfAbet*, del 1987, *alfaBet*, del 1989 i el volum motiu del nostre comentari, *Alfabet Terminal*, del 2014) l'exemple exponencial.

Aquest recull de relats conté segurament el bo i millor de Palàcios, els textos més narratius -dit amb totes les prevencions-, menys deliberatius i autoreferencials, de major potència visual i conceptual. Una construcció espessa, densa, d'una minuciositat obsessiva, una lectura subjugant, exigent, que demana i compensa. Una obra mestra de la literatura catalana? Amb el perill que suposa jutjar algú tan fora de cànon, direm que sí. Ho era des de la primera versió. Però en la Càtedra Joan Fuster de la Universitat de València Palàcios ha trobat la complicitat necessària per anar refent i tornant a publicar la seva obra, amb tiratges petits adreçats al seu públic escàs però fidel. La pertinent publicació de *La imatge* (2013, i abans, d'*Un nu*) foren els fruits d'aquesta especial relació que, potser, conclou amb *Alfabet Terminal*, l'obra ja closa, definitivament, i ampliada fins i tot amb una "Lletra pòstuma", pura essència Palàcios: "Jo, amb la marca fatal de la mort sobre el front, he traspasat el llindar, i, dissimuladament, he rodat la clau i us hi he tancat, amb ells", amb els seus personatges. La biologia podrà amb l'obsessió. Vindrà l'obscuritat definitiva. I romandrà la foscor deliberada d'una obra desfermada, abrupta i singular. Totèmica.

Alfabet terminal
JOSEP PALÀCIOS

Universitat de València, 2014
Narrativa, 271 pàgines